

ketingsmand Dr. Fraenckel slutter nogle Betragtningstragtninger over Statsøkonomi med at henstille til *Kvinderne* at gøre »en virkelig politisk Indsats« ved at vise Resignation med Hensyn til Forbruget af »indførte, undværlige Ting« (Silkestrømper). »Hun (o: Kvinden) vil da ikke forgæves have faaet Valgret og vi har den Tillid til hendes Snille og æstetiske Sans, at hun alligevel ikke vil behøve at opgive noget af den yderligere Tiltrækning, en godt sammensat Paaklædning kan give hendes Person....«

Fru Ingerslev knytter hertil følgende Bemærkninger:

Ovenstaaende Slutningssalut til Kvinderne i en som det ellers synes alvorlig og saglig Artikel II., »Danmark og dets Opgaver i Fremtidens Økonomi«, Berlingske Aftenavis d. 9. Decbr. 1919, af Hr. Folketingsmand, Dr. phil. A. Fraenkel, forekommer mig at have Krav paa Opmærksomhed hos alle Kvinder og bør kendes af dem i videst mulig Udstrækning; navnlig maa man haabe, at de kvindelige Vælgere i Hr. Fraenkels Valgkreds vil vide at værdsætte disse Udtalelser efter Fortjeneste paa Valgdagen.

Det kunde været af Interesse, om Hr. Fraenkel ogsaa havde oplyst os om Importen af Tobak og Vin, men de derhen hørende Oplysninger fandt jeg delvis i en Provinsavis d. 10. Decbr. under Overskriften: »Vi ryger 20 Mill. Kr. ind i Statskassen i et Aar«.

Om Hr. Fraenkel selv ryger, ved jeg ikke, men man maa haabe, at hans kvindelige Vælgere vil lade ham ryge af Pinden ved næste Valg.

Og samtidig lyder manende Røster fra Folketing og Borgerrepræsentation om *Kvindernes* »Paafuglepynt« og Tilbøjelighed til at udvikle skadelig og undværlig Luksus.

Som man ser, er der ingen Mangel paa Opmærksomhed overfor det Faktum, at der for Tiden gives flere Penge ud til Luksusvarer til *Kvinder* end tidligere, — og Sagen er selvfølgelig ogsaa Opmærksomhed værd. Den smagløse og i Virkeligheden ganske latterlige Anbringelse af Luksusgenstande særlig paa visse Kvinders *Person* stikker i Øjnene og virker frastødende og ubehageligt paa almindelige Fornuftsvæsener — endskønt den, nationaløkonomisk set, selvfølgelig ikke er mere forkastelig end den Luksus, som især Mænd (der jo forøvrigt almindeligvis ogsaa er dem, der betaler Luksuskvindernes Udstaffering) udfolder — f. Eks. ved Køb af dyre Vine og Tobakker, af udenlandske, kostbare Automobiles og andre Motorbefordringer m. m. m. — Luksus, som sikkert nationaløkonomisk betyder langt, langt mere end Kvinders Silkestrømper (der jo som bekendt er bleven billigere samtidig med, at Uldstrømpernes Pris er steget enormt) deres Pelse o. lign.

Der er vist baade overfor Mænd og Kvinder al Grund til at søge at holde igen overfor en Udfoldelse af overdreven Luksus, som kan skade vor Nations Økonomi.

Men — er der nu ogsaa Grund til i Tide og Utide at falde særligt over *Kvinderne* i denne Sag?

Og hvem mener man dog med »Kvinderne« i denne Sammenhæng?

Tænker man paa de 100,000 af Mellemstands-Hustruer i By og paa Land, som sidder i beskedne Kaar og trofast fører en opslidende Kamp for at holde sammen paa Familien, for at skaffe Børn og Mand tilstrækkelig Næring?

Tænker man paa de selverhvervende Kvinder — de 80 à 100,000 Kvinder i Erhvervene, med yderst tarvelige Lønninger og anstrengende, uundværligt Arbejde?

Hvis man forlægger sin daglige Tur fra Strøget, hvor visse af Overklassens Damer, hvor *les nouveaux riches*, hvor Demimonden — kort sagt, *de faa*, som stikker i Øjnene — er at træffe, til Byens øvrige Kvarterer, saa vil man paa Vesterbro, Nørrebro, Østerbro og Amager, naar de arbejdende Kvinder i store Skarer drager fra Arbejdsstedet hjem, naar Konen fra Middelstandshjemmet gaar paa Indkøb, se alle disse Tusinder af Kvinder i Udstyr, der sandelig ikke giver Anledning til nationaløkonomiske Bekymringer eller til Forargelse over nogen som helst Luksus!

Nej, det er kun lykkeligvis en forsvindende Brøkdel af de danske Kvinder, som rammes af de Bebrejdelser og Formaninger, der fra saa forskellige Sider, ogsaa fra Kvinder, rettes mod »Kvinderne«, — al denne overfor rette Vedkommende vel begrundede Forargelse, Bekymring og Bebrejdelse bør i Virkeligheden kun rettes mod talmæssigt betydningsløse Kredse af Kvinder, og de bør tilbagevises af dem, som i Virkeligheden er det, der forstaas ved »Landets Kvinder«, nemlig Kvinderne fra de gode og jævne Hjem, *de arbejdende Kvinder* — — de 10,000'er og 100,000'er, i Sammenligning med hvem en lille Kreds af Luksuskvinder kun spiller en meget ringe Rolle.

Og ikke mindst bør der protesteres, naar mere og mindre velmenende »Spare-Prædikanter« sætter Kvinders Sparsommelighed eller Ikke-Sparsommelighed deres Forbrug af Strømper o. s. v., i Forbindelse med vor Opnaaelse af politiske Rettigheder.

En saadan Tankeforbindelse forekommer ganske hen i Vejret — og mon man nogensinde har set den Tanke fremsat paa Prent, at en mandlig Borger af Hensyn til, at han havde Valgret, burde have undladt at købe et Luksus-Automobil el. lign.?

Naar Fru Holten-Nielsen i »Kvinden og Hjemmet« spørger »Hvorfor har vi...«, saa ligger Svaret ganske nær: Kvinderne her i Landet har faaet lige politiske Rettigheder med Mænd, fordi dette Retfærdighedskrav nu var modent til Gennemførelse, og sandelig ikke, fordi nogen tænkte sig, at de politiske Rettigheder skulde virke som et Univarselmiddel, der — eins, zwei, drei — afskaffede Pyntesyge og Koketteri. —

Kvindens Evne og Vilje til at bruge deres Hjerne til at tænke med, Hænderne til Arbejdet, Omhuen for de svage, og den husholderiske Evne i Samfundets Tjeneste daterer sig ingenlunde fra Valgrettens Opnaaelse; den skriver sig fra langt tidligere Perioder, og den er sikkert ikke bleven ringere, efter at vi har faaet Valgret — tværtimod — — men ukritiske og fordringsfulde Pyntedukker, dem afskaffer hverken kommunal eller politisk Valgret —